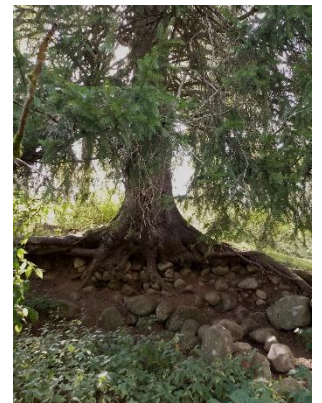

KINNAREDSBLADET

NR 1, 2025

Over My Head, av Julia Bondesson

Ur innehållet: Elever om fritiden Cirkusskola 3 Profiler Vad är AI?
Regissör Ruben Östlund Nådhufts Gård Inflyttade/Utflyttad
Gitarrgäng vid båtracing Hela Sverige ska leva Händer i Kinnared

Vad hittar barnen på?

Naturens under - lekplats för både fisk och barn?

Denna undran har funnits hos mig sedan jag flyttade hit för fem år sedan. Under de intervjuer vi gjort i år har frågan stukits in. Mina egna barn växte upp på landet, vilket innebar skjutsande till olika aktiviteter. De barn jag träffat här verkar vara beroende av detsamma. Utifrån det som kommit fram under arbetet med tidningen kan jag dra följande slutsatser: Här finns just nu två organiserade aktiviteter för barn eller ungdomar. Kommunen erbjuder en mobil fritidsgård som håller till i skolans gymnastiksal. Denna utnyttjas relativt flitigt. Just detta skolor har även kulturskolan en aktivitet; cirkusskola, likaså i skolans idrottssal.

Även om man inte deltar i dessa betyder det inte att barnen sitter passiva, utan de flesta deltar i någon form av idrott eller kultur i närliggande orter. En eloge till skjutsande föräldrar! Dessutom är många kreativa på egen hand! Vad gäller ungdomar så har motorintresserade viss möjlighet till verksamhet, tack vare privat initiativ.

Trots avsaknad av organiserade aktiviteter vet vi ju alla att skogen susar runtomkring oss och är en evig källa till både kreativitet och tankelugn!

Maria Ayre

Innehåll i bladet:	sida
Ledare	1
Elever skriver om fritidsaktiviteter	2–4
Magnus Cirkusskola	5–6
Kinnaredsprofil Malin Hedenberg	7–9
Kinnaredsprofil Håkan Bengtsson	10–12
Kinnaredsprofil Örjan Carlsson	13–15
Regissör Ruben Östlund	16–18
Gitarrgäng från Gotland	19–20
Hela Sverige ska Leva	21
Nädhults Gård, besöksgård?	22
Nyinflyttad: Gabriella Torsander	23–25
Nyinflyttad: Familj från Litauen	26–27
Utflyttad: Julia Bondesson	28–31
Madeleine Östlund	31
AI, vad är det egentligen?	32–33
Kinnaredsvisan	34
Händer i Kinnared	35

För kännedom och kontakt:

Kinnareds Samhällsförening

Ordförande: Maria Mimmi Jacobsen
0703–886185

Vice ordförande: Malin Hedenberg
0761–946764

Sekreterare: Ida Hedenberg 0673–
0690323

Kassör: Emil Gustafsson 0738–161833
Övriga ledamöter: Staffan Svensson,
Anders Hjelmström, Niklas Farran-Lee,
Nico Thormann, Anna Nicodemi och
Mattias Emanuelsson

Kinnareds Hembygdsförening

Ordförande: Claes-Göran Östlund
0733–508340

Vice ordförande: Kerstin Carlsson
0703–567495

Sekreterare: Evy Johansson

Kassör: Anders Svensson 0702–382130

Övriga ledamöter: Sören Carlsson,
Bengt Svensson, Sofia Farran-Lee

Kinnaredsbladets redaktion

Maria Ayre 0709–313139

Evy Johansson 0703–666167

Claes-Göran Östlund 0733–508340

VAD HÄNDER PÅ FRITIDEN I KINNAREDE?

Klass 6 på Kinnareds skola har intervjuat elever från alla klasser om vad de gör på sin fritid. Lärare **Susanne Abrahamsson** initierade arbetet och uppmuntrade till frågeställningar:

1. Vad har du för intressen?
2. Är ni med i någon förening eller något lag, vilket då?
3. Hur kommer det sig att du började med det?
4. Vad är det roligaste med din förening?
5. Var ligger din förening?
6. Om du hade velat vara med någon annan förening, vilken?
7. Vill du fortsätta med detta när du blir vuxen och kanske arbeta med det?

Vide är 8 år gammal och har varit med i en crossförening sedan han var endast 3 år, men går inte på det längre. Han spelar fotboll hemma och det är bra för man rör på sig mycket när man spelar. När han blir äldre vill han börja på en kockförening och vill fortsätta med det när han blir vuxen.

Adele fyller 8 år och är inte med i någon förening. Hon hoppar studs matta hemma på fritiden och det är bra för att man rör på sig och så kan man göra roliga trix. Hon har ingen drömförening.

Aurora fyller 8 och går på volleybollförening. Det var hon och hennes familj som bestämde att hon skulle börja på volleyboll och de tränar i Torup. Om hon hade velat vara med i något annat så skulle det vara tennis.

Vi intervjuade **åk 2-3** om vad de gör på fritiden:

Den första frågan, som vi ställde till **Linnea** i 2an, var "vad har du för intressen?" Och hon svarade att hon målar och hjular. Sen berättade hon att hon gick i volleyboll.

Hon berättade också hur hon hade börjat med volleyboll och sa att hon hade följt med en kompis till volleybollgruppen och tyckte det såg roligt ut och sen började på det.

Sen frågade vi "vad är det roligaste med din förening?" Och hon svarade att det roligaste var att träna med gruppen. Hon sa att volleybollen ligger i Torup. Den sista frågan vi ställde var "Om du hade velat vara med i en annan förening också, vilken då?" Och hon svarade att hon skulle vilja vara med i ridning också.

Sen intervjuade vi en annan elev i åk 3:

Nova berättade att hon målar och rider på fritiden och sa att hon var med i Kvibille ryttaförening (ridskola). Vi undrade varför hon började på det och hon svarade att hennes farmor hade hästar och tyckte att det var roligt att

rida. Hon sa att det roligaste är att rida och pyssla om hästarna.

Den tredje eleven vi intervjuade går i åk 2 och heter **Knut**. Han sa att han är med i handboll, brottning, skytte och volleyboll. Sen undrade vi om han är med i någon förening och han svarade BK 80, Drängsered GOIF och Torups skytteklubb. Han berättade att han började på de sakerna för att hans familj ville att han skulle börja och för att hans pappa var med på de sakerna. Han sa att det roligaste var att tävla, vinna priser och olika turneringar. Vi frågade var de föreningarna ligger och han sa att de ligger i Oskarström och Torup. Han berättade att han också ville börja på hockey någon gång.

Hej, vi har intervjuat **klass 4-5** på Kinnared skola. Vi har frågat om de ingår i någon förening. Genom dessa frågor har vi fått svar från 4-5 klassare och dithörande var svaren:

Liam i klass 5 går på skytte, han är med i Torups sportskytte.

Han började med skytte på grund av Kinnareds tågdagar, för man fick testa på sporten där. Skytteklubben ligger vid gamla banken i Torup, och så frågade vi honom om det var någon annan sport han skulle vilja börja på och det var Hyltes innebandy.

Den andra eleven, **Kajus**, simmar på fritiden, vi frågade om han var med i någon förening, men det var han inte. Han sa även att han går runt med en bandyklubb och gillar att använda fantasin.

Fotbollsproffs finns som en dröm, polis och militär finns också som en framtidsdröm bland eleverna i 6an.

Den tredje eleven, **Elin**, spelar fotboll och är med i Torup-Rydö fotbollsörening. Hon vill bli Sveriges bästa fotbollsspelare!

Olivia, den fjärde eleven i 4-5an som vi intervjuade, går på konståkning. Hon är med i en förening som heter Halmstad Konståkning. Vi frågade eleven vad hon tycker är kul med sin förening och hon sa att de gör roliga saker.

Sexorna själva, d.v.s. **Alvin, Bozhena, Ester, Ida, Lovin, Gabriella, Emelie, Emilè, Mioh, Teresia** och **Sixten** berättar om sina egna intressen:

I klassen finns det många olika aktiviteter. En elev håller på med agility, ridning och älskar att virka.

Många av eleverna spelar fotboll i Torup/Rydö FF.

På tisdagar går många av eleverna i Åk 6 på Mobila fritidsgården. De kommer från fritidsgården i Hylte och håller till i idrottssalen i Kinnared. De har flera olika aktiviteter med sig.

Alla i klassen spelar Tv-spel på fritiden. I spelen spelar man både själv och tillsammans med andra. Man har liksom kompisar i spelet. Några av spelen är: *Starstable, Call of Duty, Mariocart, GTA, Minecraft, Fortnite Fifa* samt *Forza5*.

Drömmar om framtiden för eleverna i åk 6 är lite olika. Bli världens bästa hoppryttare. En drömmer om att bli miljonär men vet inte riktigt hur det ska gå till.

Många tänker att man ska tjäna mycket pengar men ställer sig frågan hur.

När jag besökte eleverna undrade jag hur de ser på flytten till åk 7 inne i Hylte. Samtliga menade att det känns bra och några tycker det är lite nervöst. De har uppskattat besök på Örnaskolan, som gjorts nu i sexan. På min fråga om något de önskar för Kinnared kom förslag om utepingis och linbana!

Eftersom jag känner till att kulturskolan (för första gången!) förlagt en aktivitet till Kinnaredsskolan detta läsår, nämligen cirkusskola, frågade jag också om detta. Det var dock ingen i denna klass som ville delta eller tycker sig ha tid att utnyttja möjligheten.

Egen cirkusskola?

Sammanfattningsvis kan vi utläsa att även i en tätort är det transporter som möjliggör de allra flesta fritidsaktiviteterna.

Bilderna visar några få exempel på rastaktiviteter. **Tack Susanne och alla elever för reportaget!**

Maria Ayre

Sexorna samlade i lusthuset

MAGNUS CIRKUSSKOLA I KINNARED

Den 3 juni var släkt och vänner bjudna på Cirkus i Kinnared skola. Ett tiotal åskådare var samlade när mellanstadieeleverna visade sitt program.

Kinnaredsbladet hade besökt skolan under en träning och kunde konstatera att stora framsteg gjorts. Nu fick vi se en välregisserad föreställning som visade prov på bl.a. mod och balans. Man lyckades också få fram den feststämning det ska vara på cirkus med hjälp av jongleringssjalar och glitter. När ungdomarna framträdde i grupp var det samspelt och mycket fint att se på.

Barnen var indelade i två åldersgrupper, en för lågstadiet och en för högstadiet och totalt har nästan 20 elever deltagit under våren. Deltagarna fick lära sig att använda jongleringssjalar, rockringar och dansband som de använde i koreografin, dessutom trapets och tyger, som de använde i luftakrobatik.

Läraren Amanda Almér säger att det viktigaste med cirkusskolan är samarbete och att få prova olika sätt att röra sin kropp. Det är viktigt att alla kan hitta något som passar dem. Sally Celander betonar lärprocessen, att man tränar sig i att våga och gör framsteg, t.ex. att hänga upp och ner i tyget (tyg som hänger ifrån taket) och avsluta med en volt. Man förstår att man kan lära sig. Det kan låta självklart men med cirkusskolan förstår man det med hela kroppen.

— Det är sådant som gör att vi får bättre självförtroende och självkänsla och det

vill vi ju ge våra barn. Det märks också på dem att de gillar att få visa upp vad de lärt. Elin, Klara och Felicia berättade att de tyckte att det varit roligt och bra och man vill fortsätta till hösten. Man har lärt sig olika saker som t.ex. att komma upp i trapetsen.

Amanda och Sally, som är lärare på Kulturskolan i Hylte via Magnus Cirkusskola, startade upp med en kortare kurs i höstas. Det blev så uppskattat att man beslöt att fortsätta och i månadsskiftet jan/feb startade man igen. Kursen har enbart funnits i Kinnared och en orsak till det är att det ligger bra till när det gäller restider.

Jessica Blohm, kulturchef i Hylte, som har tagit initiativ till aktiviteten, är nöjd och stolt över det hon sett och glad att man kan fortsätta till hösten. Kulturskolan öppnar anmälan till höstterminen i augusti på denna adress: studyalong.se/hylte. Man planerar inga andra aktiviteter här i Kinnared, men man kommer att starta upp Komtek, samt animation i Hyltebruk.

För er som vill träna cirkus kommer Amanda att ha cirkusskola och dansläger i sommar. Gå in på acreative.se för plats och tider. Sally bor på Tokalynga Teaterakademi och hon tycker vi skall komma till **Teater Albatross Gatuspektakel den 5 juli**. Fri entré.

Claes-Göran Östlund

Clara flyger högt!

Elin och Novah i trapetser

Elin, Astrid och Felicia med rockringar

Felicia, Elin, Astrid och Klara i samma ring

Klara, Clara, Elin, Novah, Felicia och Astrid med jongleringssjalar

MALIN HEDENBERG, ALLSIDIG PROFIL I BYGDEN, BL.A. ENGÄGERAD I SAMHÄLLSFÖRENINGEN

Malin är uppvuxen i Ballabo, ca 6 km utanför Kinnared, vilket innebar att hon gått i skola i samhället t o m klass 6.

Hur var det att vara barn i Kinnared?

— Det var bra tider med mycket engagemang, i bland annat fotboll och pingis. Vi var många barn i ungefär samma ålder. Vi var ute mycket och lekte kurragömma och sprang runt i samhället. Då fanns ju också GOIF; Kinnareds gymnastikförening.

Finns föreningen kvar idag?

— Det gör den nog. Den ligger väl vilande, som så mycket annat, det finns ingen drivande själ som tar tag i det. Det var lite barngymnastik här ett tag, men inte nu längre.

Vad hade du för framtidsdrömmar under uppväxten?

— Det fanns nog inga utmålade framtidsdrömmar. Jag planerade inte då att gå in i familjeföretaget *Ballabo Maskin*. Efter nian utbildade jag mig till kock i Halmstad för jag var väldigt matintresserad och när jag tagit studenten fick jag anställning i köket på Malmagården i Hyltebruk. Där jobbade jag i något år, men sedan flyttade jag till Norge, där jag blev kvar i fyra, fem år.

Först började jag som Au-pair i ett år, men hade också jobb vid sidan av, i en matbutik. Sedan förlängde jag min vistelse och fortsatte i butiken, där jag jobbade i charkavdelningen med fisk och kött etc. Så småningom träffade jag min första man där och vi fick vårt första barn, Ida, och sedan flyttade vi tillbaka till Sverige tillsammans.

Till att börja med jobbade jag hemma, eftersom vi fick tre barn till ganska tätt. Sedan jobbade jag på ICA i Hyltebruk ett tag, men när jag slutade där så sökte jag jobb här, i denna lokal, som då tillhörde *Keman Svets*. Då var det metallbearbetning, som det är nu också. När så *Keman* gick i konkurs så köpte min bror Paul Hedenberg och jag lokalen och började samarbeta med Gnotec och på den banan är det. Det var först då jag blev delägare i familjeföretaget.

Malin framför en av Ballabo Maskins lokaler

Vi i *Ballabo Maskin* kör ingenting i skogen längre, den biten med de stora skogsmaskinerna är nedlagd sedan två år tillbaka. Nu trivs jag bra med jobbet, vi

växer och utvecklar nya planer, så här finns alltid mycket att göra.

Tillverkar ni bara delar åt Gnotec?

— Ja, på själva legotillverkningen i pressarna, men sedan har vi även annan produktion i hydraulbutiken, borta vid tygaffären. Där tillverkar vi hydraulslangar, men vi har jättemånga kunder som vi gör allt möjligt till. Vi säljer allt från hönsfoder och oljor till gas, vi är nästan som en lanthandel.

Här visar Malin en av pressarna

*Allt det här kombinerar du med mamma-
rollen. Hur många barn har du?*

— Jag har tre tjejer och två pojkar. Här i skolan har jag en tjej och en pojke, i trean och fyran. Sedan har jag två på gymnasiet, 17 och 19 år gamla, och så Ida, som är 21 och har flyttat hemifrån. Hon står på egna ben. Ja, min första man och jag skilde oss så småningom och jag träffade en man från Östergötland. Tillsammans med honom flyttade jag upp till Ballabo, där han fortfarande bor kvar, medan jag bor här i Kinnared.

Dina två yngsta barn går ju i skolan här i Kinnared. Vad har de för fritidsaktiviteter?

— Då är det fotboll, men de spelar i Torup. Sedan är det ju kul att Kulturskolan i Hyltebruk har en cirkusskola, som varit förlagd i gymnasalen här i Kinnareds skola. Det är första gången jag varit med om, där man inte behöver köra sina barn till Hylte, Torup eller Rydö för att nå en aktivitet. Så där går tösen, som går i fyran och hon tycker det är jätteroligt. Den har varit igång sedan höstterminens start.

Vidare, så spelar Max volleyboll i Drängsereds Goif. Där spelar de yngre innan de eventuellt går över till Hylte/Halmstad volleybollklubb, eftersom Hylte inte har något för de yngre barnen. De har någon slags träning, som kallas volleybompa för riktigt små barn.

Man skulle ju önska att fler i Kinnared tog initiativ till aktiviteter av olika slag, men jag tror folk är rädda för att ta på sig olika uppdrag, vilket vi också ser i samhällsföreningen. Det är så mycket engagemang, man är rädd att offra sin egen tid. Därför finns en rädsla för att hjälpa till, men i en förening är man ju många, så man behöver inte känna tvånget. Kan man inte, så kan någon annan. Allt blir lättare när man är många, så jag önskar att fler ville hjälpa till. Det är mindre ett tvång än en trevlig samvaro som verkar för ett trivsamt samhälle.

Det hade nog underlättat om vi haft en självklar samlingslokal, men å andra sidan ska ju den underhållas, vilket innebär mer engagemang. Som det ser ut i kommunen just nu, så aktar de sig nog för extra utgifter. Nivån har sjunkit så mycket att det är långsökt att tro att vi skulle kunna få hjälp med renovering av lokal till exempel.

Men visst, hade vi haft en samlingslokal kunde ju någon eller några tider i veckan vara bokade för barns aktiviteter. Bara där är någon vuxen, så kan folk låta sina barn gå dit. Det kan ju röra sig om att kunna samlas runt pyssel och lekar, kanske en utgångspunkt för olika utomhusaktiviteter också. Man ser inte ofta barn ute nu för tiden. Vad gäller ungdomar så tror jag inte det finns underlag för att arrangera något som får dem att vilja vara kvar i Kinnared på sin fritid. De söker sig till Hylte eller Halmstad, för de vill vara del av ett större sammanhang.

Hur ser ditt nuvarande engagemang i Kinnared ut?

— Det är ju Samhällsföreningen, där jag är vice ordförande. Mycket har hittills rört sig om tågdagarna, men planen är att utöka vår verksamhet för varje år. Aktiviteterna runt tågdagarna har ju vuxit väldigt snabbt sedan vi började. Men för min del är det svårt med engagemang på flera håll just då, eftersom *Ballabo Maskin* har Öppet Hus också. Men det spinner hela tiden i huvudet, hur man ska gå vidare med Samhällsföreningen.

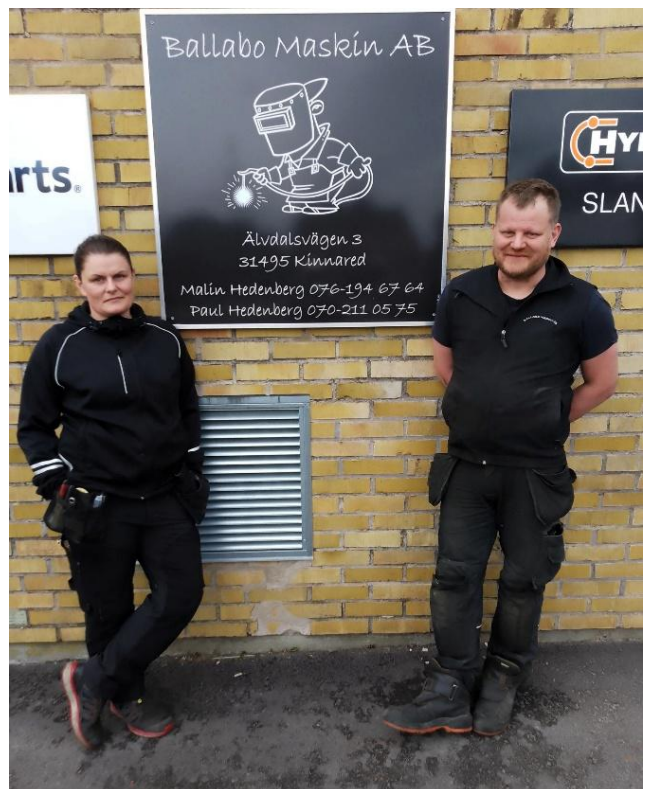
Här hittas lätt alla smådelar!

Vi håller ju i de allmänna städdagarna också varje år. Det är snart dags för årsmöte, så då får vi se hur vi tar tag i olika saker. I detta ligger en del av mina egna fritidsaktiviteter, annars är det nog mest jobb och framför allt barnens aktiviteter. Det drog bland annat med sig att jag var fotbollstränare ett tag. Jag har nog inget utöver det som jag önskar hinna med.

Jag brukar säga att när man skaffar barn så sätter man sig själv åt sidan tills barnen är så stora att man kan återfå sin egen tid och då fråga sig ”vad var det jag ville göra?” Där är jag inte än!

Nej, tänker jag, vad bra för oss Kinnaredsbor, för vem vet vad du då hittar på? Tack för ditt engagemang i samhället, Malin!

Maria Ayre

Malin och Paul Hedenberg utanför hydraulbutiken jämte tygaffären

HÅKAN BENGTSSON, TUSENKONSTNÄR

Vi träffades på Valvet och pratade i över två timmar, för Håkan har mycket att berätta. Livserfarenheten är stor via både familj och arbeten, samt engagemang i en mängd olika sammanhang, varav Brännögård och Kinnared endast är några få orter i hans breda register.

Är du infödd Kinnaredsbo?

— Nej, jag är född och uppvuxen i Slättåkra, men flyttade till Brännögård när jag var 20. Där köpte jag det hus jag fortfarande bor i. Jag brukade säga "Ett hus, ett hem, en gång." Det sa jag till mina flickor för att de skulle ha ett hem att känna trygghet i.

På den tiden tillhörde Brännögård Torup, men sedan några år tillbaka hör byn till Kinnared. I Brännö har vi anlagt en liten sjö av den branddamm som fanns där. Istället för myrmark är där nu en sandstrand invid vattnet, som är rent och klart. Där har inplanterats ädelfisk som trivs och frodas. Vi har också byggt en kåta med eldstad som är till för Brännö-

och Kinnaredsbor. Även vandrare som passerar och vill vila och värma sig en stund kan njuta av utsikten över sjön.

Var jobbar du nu?

— Huvudsakligen i Göteborg, där vi jobbar med vägdrift. Vi har även ett ben där vi jobbar med Södra Skogsägarna, så vi har två inriktningar i bolaget. När det gäller Södra så är det allt skogligt inom den manuella delen. När jag säger driften med Trafikverket, så innebär det att det har med säkerheten att göra: viltstängsel, bullerplank och skötsel av anlagda ytor som Trafikverket har.

Jag utbildade mig inom skogligt på Plönningegymnasiet mellan 1985 och 1987, men hoppade sedan på en annan bana, där jag kom att arbeta för ett amerikanskt bolag som jobbar mot pappersindustrin. Min inriktning blev processteknik och jag reste runt till pappersbruken i Sverige, bland annat Hyltebruk. Jag tog fram lite nya idéer som implementerades runtom i Europa, och då blev Europa nästa marknad. Jag fick åka runt i tio år och hålla på med processteknik där.

Sedan startade jag eget och började jobba mot USA, Indien, Kina och Europa. Men det livet blev ganska jobbigt, att bo och leva i en kappsäck. Hemma är alltid bäst. Så jag beslutade mig för att starta upp en verksamhet som jobbar mot skog och sedermera med Trafikverket.

Just nu i livet för jag en kamp mot en sjukdom som jag drabbades av. Den heter myasteni. Den slog till efter att min äldsta dotter gick bort i november 2023. Det är en autoimmun neurologisk sjukdom som drabbar musklerna. Jag har läst på lite grann och det finns en person i England och en i USA som har klarat sig

helt utan mediciner, och jag hade väl tänkt att bli nummer tre.

Jag äger gamla hotellet som jag köpte för 15 år sedan, och där har jag lite lägenheter. Min bemanning bor där om de kommer långväga ifrån. Just nu, medan intervjun pågår, installerar vi nya robotklippare runt högloftsstugan.

Vi har nu förflyttat oss till en sittplats utanför nyss nämnda stuga.

Högloftsstugan i Kinnared

Stugan tog jag över efter Rune Larsson. Rune och jag hade en fin kommunikation i senare delen av hans liv, och det kändes naturligt att ta över stugan från dödsboet och hans släktingar, eftersom det var en önskan Rune hade.

Vad har ni mer gjort med högloftsstugan och marken runtom?

— Vi har planerat marken runtom och avverkat för att göra en liten park. Vi har byggt grillplatser och sittbänkar och gett stugan ett litet ansiktslyft. Bland annat har vi använt tjära och linolja som man gjorde förr. Vi försöker att inte renovera sönder den, utan använder samma material som förr i tiden.

Stugan används idag vid sammankomster som Tågdagarna, nationaldags- och midsommarfirande, gudstjänster och sist, men störst, är Kinnareds stadsteater, som har sin premiär där varje år

undertågdagarna i september. Stugan är ju en hembygdsgård, och är till hembygdsföreningens förfogande närhelst de vill.

Ryktet säger att du engagerar dig i teknikintresserade ungdomar i trakten. Stämmer det?

— Det stämmer absolut. Man vet ju själv hur det var förr i tiden, att ligga och meka ute på en asfaltsplan eller en skitig infart med bara grus, i regnet eller snön, utan någonstans att köra in. Jag vill att ungdomarna ska ha andra möjligheter idag. Samtidigt som de får ett tak över huvudet när de reparerar sina fordon, mopeder eller EPA-traktorer, så ökar trafiksäkerheten i förlängningen. Det är inte bara tak över huvudet, de får ett litet tillhåll. De har fått använda verkstaden nu sedan jag köpte gamla Kinnareds mekaniska för 10–12 år sedan. Det uppskattas, och jag har bara ett krav: håll rent efter er, och det som finns i verkstaden ska finnas kvar när ni går därifrån.

Utanför maskinverkstaden

Vad tror du om framtiden i Kinnared?

— Först och främst, när man tittar på antalet arbetstillfällen i kommunen inom privata sektorn, så står Kinnared för nästan 50% av dem. Jag tycker kommunen borde uppmärksamma Kinnared mer, ge det ett ansiktslyft. Vi har en genomfartsled i Kinnared, och den kanske inte är den absolut roligaste. Det går nog att piffa till den, genom att snygga upp områdena längs huvudgatan.

Sen anser jag att kommunen borde satsa på bostäder, för vi har ju arbetstillfällena här, det är många som pendlar in till Kinnared idag. Har vi bostäder så blir det mer attraktivt, det kommer att gynna affären och även skolan och den nybyggda förskolan. Det kanske inte är någon drömtillvaro som målas upp när man kör igenom Kinnared idag och funderar på att bosätta sig här, men med ett ansiktslyft och nya bostäder så kan det absolut bli mer attraktivt.

Du har ju tre flickor som vuxit upp i Kinnared. Vad ägnade de sig åt på fritiden?

— För mina två äldsta var det ju ridskolan i Rydöbruk och så var det Rydöflickorna, som ägnade sig åt gymnastik. Sedan fanns det en del aktiviteter i Kinnareds skolas gymnastikhall, till exempel pingis. Det fanns ju också en tennisplan för de lite äldre. Annars var här inte mycket i själva Kinnared. Min yngsta går nu i förskolan här och numer finns ju lekparken i skolan, som barnen kan vara i efter skoldagens slut. Själva sitter vi gärna här och grillar och vi fiskar lite i Brännö. Vi har ju också skogen runt knuten, så naturen har de fri tillgång till.

Grillplats bakom ryggåsstugan

Därborta finns en studsmatte, ser jag. Är den också ditt verk?

— Ja, den roar sig småknattarna på, medan föräldrarna sitter vid grillplatsen. Till grillarna finns det ved under carporten, som jag sponsrar med. Hit kommer också förskolebarnen ofta och Nika, min yngsta, brukar leda de andra till grisäteln jag har i skogen här intill.

Efter fotografering runt ryggåsstugan går vi vidare upp till maskinverkstaden, där Håkan berättar lite om en del projekt. De har bland annat renoverat en gaffeltruck från Kalmar LMV. Han berättar också att han har en liknande verkstad i Kungsbacka.

Som avslutning konstaterar jag att privata insatser verkar under ytan. Håkan räcker ut en hand både för små och stora i Kinnared och Brännögård. Tack för dina insatser, tillika för att du ställde upp på den här intervjun!

Maria Ayre

ÖRJAN CARLSSON I BERG, EN ALLSIDIG SKOGSMAN

Har du alltid bott i Berg?

— Jag föddes i Torup, men var bara ett år när mamma och pappa köpte gården i Berg, så jag minns ju inget annat. Där växte jag upp och bor där än. Det har förstås varit lite utflykter under tidens gång, för studier och jobb. Jag gick skoglig linje på Plönningeskolan till att börja med och när jag gick ut där så jobbade jag på Tönnersjö försökspark. Det var en mycket spännande och bra arbetsplats för en vetgirig person som gillar skog. Det är ju en fin forskningsstation.

Vad gör man där?

— Alla möjliga skogliga försök, bland annat olika skötselmetoder, gallringsförsök och försök med olika trädslag med mera. Försöksparken etablerades 1923, men det finns ett känt granbestånd som planterades 1885 och som har dokumenterats oavbrutet sedan 1911. Försöksparken ordnar ofta visningar och det är ett bra tips för den skogs- och naturintresserade att besöka parken.

I den vevan, i början på 90-talet, så renoverade jag även en nedärvd gård i Krogsered.

Efter Tönnersjö blev det skogsmästarutbildning i Skinnskatteberg. Sedan fick jag arbete på LRF i Örebro. Men pappa gick bort när jag var 26 och mamma blev ensam kvar

på gården. Hon fixade det, men jag ville ändå hemåt, i ett sådant läge.

Var det mycket på gården som behövde göras?

— Det var framför allt skogen, som kräver en hel del arbete och det fanns ju ändå lite att sköta på gården. Jag var 35 mil bort, så det var inte jättesmidigt att åka emellan. Jag kände ändå att jag hade lite ansvar.

Önskade du detta eller gjorde du det av plikt?

— Jag har alltid varit intresserad av skog och var ute i skogen med pappa jättemycket. Han var också skogsutbildad och jag ville gärna bli som han. Det hade jag som mål tidigt, så det var inte så mycket att fundera på, även om det blev lite tidigare än vad jag kanske hade tänkt.

Var du ensam när du flyttade ner till Berg?

— Nej, då hade jag träffat Martina som jag är gift med nu. Hon läste till agronom på SLU i Uppsala och jag ju i Skinnskatteberg och vi träffades vid utbyte mellan skolorna. Så vi flyttade tillbaka hit tillsammans runt år 2000. Hon är från en gård i Småland så det var inte någon jättestor skillnad för henne.

Hur var barn- och ungdomsåren här?

— Jag var mycket på gårdarna runt omkring. På 70- och början på 80-talet var det ju lantbruk på alla gårdarna här. Alla hade djur och mina kompisar var oftast bondpojkar. Så vi hjälpte till mycket, ja de kanske tyckte att man var i vägen, men ibland tror jag vi gjorde lite nytta också. Vi lastade hö och åkte hölass. Man var med och fixade och donade med allt möjligt. I och med att vi hade hästar så tog vi också eget hö.

Hade du något fritidsintresse utöver detta?

— Inte mycket, jag gillade mest att bara vara på gården. Det var mycket jakt också givetvis. Vi jagade och fiskade mycket. Vi var några jämnåriga i grannskapet som höll ihop. Vi hittade på allt möjligt, byggde kojor i skogen, byggde flottar och dämde i bäcken. Det var ett paradiset att växa upp där!

Saknade du aldrig en tätort eller föreningsliv?

— Nej, det gjorde jag inte. Jag åkte hellre och fiskade. Samtidigt gjorde man ju nytta också. Fast på den tiden var ju tennis ganska stort och då fanns det tennisbanor överallt. Det var en här i Kinnared som låg där förskolan är nu. Man samlade bara ihop de ungdomar som ville vara ute på vintern och åkte iväg och spelade. Det var kul!

Du har ju barn. Hur många är de och vad pysslar de med på fritiden i dagens Kinnared?

— Jag har tre döttrar; Maja 14, Klara 16 och Annie 18 år. De rider alla tre hemmavid. Min fru är mycket hästintresserad, så hon är ju lite drivande och tar med dem på tävlingar ibland. Men de lever nog ett ganska likt liv som jag själv gjorde. De spelar volleyboll och fotboll hemma på gårdsplanen. De är också ute mycket och bygger kojor och är nere vid bäcken och har det lika härligt som jag hade.

Tillbaks till ditt liv; Vad jobbade du först med när du flyttade hem från Örebro?

— Jag hade faktiskt en kort session som lärare på Plönningeskolan, i ungefär en termin, direkt efter skogsmästarutbildningen. Men sedan blev det LRF konsult i tolv år. Först i Örebro, sedan i Jönköping och Värnamo. Det var rätt långt att ligga och pendla och så småningom startade jag och Karin Åkesson från LRF i Halmstad upp det nedlagda kontoret i Hyltebruk igen. Hon bodde i Hylte kommun, så det passade ju bra. Det fanns mycket kunder, så vi vågade oss på det. Där jobbade jag fram till 2010 då jag, tillsammans med Mats Andersson från Värnamo, startade ett eget företag som fick heta *Skogsmark*. Det var spännande att pröva om man kunde stå på egna ben.

Var placerade ni ert kontor?

— Det blev mitt emellan våra bostäder, i Smålandsstenar. Vi har båda tre mil dit. Sen rör vi oss naturligtvis ute mycket. Mats jobbar oftast längre österut, där han har sitt kontaktnät, medan jag har mitt häråt.

Är det mycket värdering av skog?

— Ja, det är ett stort behov och rådgivning likaså. Fördelen med att starta ett sådant

företag är att du inte behöver investera i stora maskiner eller lokaler. Investeringen är kunskapen och erfarenheten man har efter att ha jobbat i många år. Men visst, vi var väl inte så tuffa meddetsamma, vi hade ju bra jobb och bra arbetsgivare.

Men det gick fort att etablera sig. Sen är det ganska lång ställt tid från det att vi gör ett jobb tills allt är klart och vi får betalt. Så det tog ändå tid från det vi startade tills likviditeten började. Men det var aldrig så att det var jättetufft, utan vi var förberedda på att man skulle leva lite försiktigare.

Vad tycker du om trakten som privatperson?

— Det är en trygg ort och man kan ha ett relativt billigt boende här. Det är också en fin natur här omkring. Gillar man utomhusliv och natur så finns det mycket att få.

Är du med i hembygdsföreningen?

— Ja, det måste man vara, men engagemanget får min mor stå för, hon sköter det för familjen än så länge. Så länge barnen är små är det skolor och skjutsar och så vidare. Allt eftersom kommer det nog att frigöras en del tid. Och då vore det kul att engagera sig mer i sånt. Med tre tjejer i varierande ålder så har man ju att göra.

Så mycket nackdelar tycker jag väl inte att man kan se med en sån här ort. Frågar du stadsbor så tror jag inte de utnyttjar sitt kulturliv mycket mer än vad vi gör som bor på landet. I Hylte finns bio, utställningar och konserter på Forum. Vi har också vår kör *Omni Cantus* i Drängsered.

Är du med i Omni Cantus?

— Jag är med i styrelsen till och med, men visst sjunger jag i kören också. Så det kulturella behöver man inte sakna. Vi tränar i Ätran varje tisdag. Det här är en landsortskör med en salig blandning av olika musikstycken, så den kan nog vem som helst passa in i. Vi tar gärna emot nya medlemmar, så är någon intresserad är det bara att höra av sig till mig. Här är också många musiker runt om, inte minst i Unnaryd, där familjen Kabell har skapat ett kulturellt centrum.

Nu när vi är inne på det här med musik, så har jag hört talas om sånger du har gjort?

Ja, ”Julvisa från Berg” har jag komponerat, plus en sommarvisa. Den senare kom till, eftersom kören tyckte vi skulle ha mer än en låt när vi turnerar. Lite skämtsamt, vi sjunger ju en mängd covers. Men kul med egna låtar också.

Plockar du ut melodierna på gitarren?

— Nej, jag tänker först melodierna, för då blir jag mer fri. Med instrument blir det lätt att man följer invanda ackordföljder. Jag har inspelning igång i bröstfickan när jag är ute och kör bil eller traktor och så sjunger jag in när jag kommer på något bra. Och då är det så himla kul när man kommer hem och ska ta ut låten på gitarr. Jag är bara en hobbymusiker som aldrig har tagit en lektion, men alltid gillat att sjunga och lyssna till musik.

Om vi ska knyta ihop säcken, så började det när jag bodde i Simlångsdalen. Där fick jag idén att köpa mig en gitarr. Så jag åkte in till Halmstad Musikhandel. Jag hade aldrig hållit en gitarr i min hand, men tänkte att en nylonsträngad borde vara lättare för en nybörjare. Så jag gick in och där hängde två som verkade passa. Den ena var en ljus Bjärton och den andra en lite mörkare Yamaha. Jag bestämde mig för den senare, för den var snyggast och jag hade ju inget annat att gå på! Expediten tittade på mig och sa ”Ska du inte provspela?” ”Nej det behövs inte” sa jag. Sedan lärde jag mig spela med hjälp av ett ackordhäfte.

Faktiskt så kontaktade jag Anders Nordh, efter att ha läst om hans musikstudio ”Måsen” i Kinnaredsbladet. Det ledde till nyinspelning och låtarna finns på Spotify.

Det du pratat om hittills tyder på en stor dos driftighet, vilket leder tankarna till ett gammalt kraftverk. Kan du berätta om det?

— Ja, det första kraftverket byggdes vid tiden runt första världskriget. Det hette Tovareds vattenkraftverk. Då producerade man ström till Tovared och närliggande byar. Då byggdes dammen med dammvall däröver. Ån som försörjde dammen heter Berga-bäcken och den rinner ut i Västerån, bakom kyrkan ungefär.

Sedan var där en driftig man i Tovareds by, som hette Hilding Johansson. Han byggde ett sågverk i mitten på trettioalet och då byggdes kraftverket om, så endast turbiner användes för att driva sågverket via remdrift. Så det ursprungliga elverket var bara igång i ca femton år. Detta har Hildings son Leif berättat, vilket jag fick veta i samband med att jag skulle söka tillstånd för återuppbyggnad av kraftverket. Det är mycket svårt att få ett sådant på grund av miljöhänsyn, men det gick bra i detta fall.

Örjan vid Tovareds kraftstation

Varför ville du göra allt detta?

Jag hade köpt skogsfastigheten den låg på, den gränsade ju till vår egen. Då tänkte jag att om man kunde utvinna kraft här för hundra år sedan, varför skulle man inte kunna göra det idag? Dessutom hade jag ju nu, som markägare, ett ansvar. Så jag beslöt att bygga en ny stark dammvall och då kunde verket producera ström igen. Så nu är där två turbiner och strömmen säljer jag till elnätet.

Där avslutar vi intervjun. **Tack** till Örjan för all intressant information och nu ska jag ut på Spotify och lyssna till lokal musik.

Det var trevlig lyssning! Julvisan är mäktigt vacker och i den countryinspirerade låten ”Where I belong” framgår tydligt Örjans kärlek till hembygden!

Maria Ayre

REGISSÖR MED RÖTTER I KINNÄRED

Ett enormt stort flygplan plockas ner i delar i England och fraktas till Budapest. Där plockas det ihop igen i en jättelik mässhall. Därmed är "huvudpersonen" i Ruben Östlunds nya film på plats.

Filmen *The Entertainment System is Down* är ett stort projekt med en budget på nästan 250 miljoner kronor. I Budapest fanns en hall som kunde rymma planet och som också hade plats för en liten filmstad som man byggde upp tillsammans med ett ungerskt produktionsbolag. Det är många människor inkopplade. Förutom alla de som håller på med filmandet är det många personer som sköter allt runt. De ska hålla reda på all rekvisita, städa, fixa allt för nästa dag, sköta transporter, teknik, reparera, ansvara för säkerhet, ta emot besökare och skådespelare, sköta en restaurang, fixa kaffe och fika och mycket, mycket mer. Man är upp emot 250 personer som mest.

I september 2024 börjar byggare plocka ihop planet och scenografen Josefin Åstrand leder arbetet med allt annat som skall vara klart till filminspelningen. Den 27 januari drar den igång. Ett schema med varje dag noggrant planerad, finns uppsatt längs en vägg så alla kan se vad som gäller. Det är många personer inkopplade och mycket pengar och alla resurser och allt som görs har bara ett syfte. Att det som sker när Ruben säger "TAGNING" skall bli perfekt.

ALLT måste klaffa. Hela filmen är 2 timmar och 10 minuter lång och utspelar sig inne i planet och ska man som

åskådare orka titta så länge måste det vara intressant, verkligen intressant.

Den 22 maj landar jag på Budapests flygplats. Vi är ett sällskap på tre personer och vi blir hämtade och körs direkt till filminspelningen. En röd lampa stoppar oss först, men sen lotsas vi vidare och uppför en trappa in i planet. Det är mörkt, trångt och jag stöter ihop med folk. Vi är i planet men jag förstår inte riktigt var. Vi får sätta oss och så Rubens röst: "5 tagningar kvar, sen är vi klara". Han höjer rösten, peppar Daniel Brühl för att öka energinivån. På utsidan av planet skriker någon TAGNING och all aktivitet upphör, alla ljud tystnar. Alla där ute vet att det är för detta de har sytt kläder eller städat eller vad de nu har gjort. Allas insats är en del i det som sker.

Jag håller andan för att inte störa. Jag ser knappt något, bara en bit av Daniels huvud där han går upp i trappan. Efter tagningen; Ruben klappar händer och berömmar honom och utanför applåderar folk. De har sett inspelningen på tv-skärmar som finns på flera ställen, så alla kan ta del. Alla hjälps åt att stötta, att skapa en positiv stämning och hålla energin uppe. Efter femte tagningen är man klar med hela inspelningen.

Vi går ut och ner och alla som är på plats, 50–60 personer, står och applåderar skådespelarna, men också sig själva. Hela filmen är nu tagen. I 75 dagar har de jobbat inne i planet, men också lika mycket utanför. Den här gången var det bara 3 skådespelare; Kirsten Dunst, Daniel Bruhl och Allan Corduner, men en stor del av tiden har planet varit fullt av passagerare under tagningarna. Ruben

håller tal, producent Erik Hemmendorf håller tal och alla är glada och dricker alkoholfritt bubbel. Ingen alkohol. Här är man proffs.

Ett filmprojekt på nästan en kvarts miljard!! Hur finansierar man något sådant?

Jo, genom två guldpalmer. Så här fungerar det: Runt om i världen finns det en mängd filmfestivaler och på nästan alla utses Bästa Film. Guldlejonet i Venedig, Guldbjörnen i Berlin osv. Nu finns det två tilldragelser som är extra viktiga. Prsgalan i Los Angeles, Hollywood; Oscar, samt filmfestivalen i Cannes; Guldpalmen. Det är särskilt viktigt att vinna priset för bästa film. Den film som gör det blir enormt uppmärksammat och detsamma gäller regissören.

Ruben har vunnit två Guldpalmer för sina senaste två filmer, *The Square* och *Triangle of Sadness*. Att vinna en Guldpalm är stort, men att vinna två!! Man blir KÄND, inte bara i filmvärlden, och det öppnar massor av dörrar. Plötsligt blir det enormt mycket lättare att få finansiering till nästa projekt. Att göra den bästa filmen räcker inte. Den måste också vinna en Oscar eller Guldpalmen och det är inte säkert att det är den bästa filmen som gör det. Vem kan avgöra det?

Ruben med sonen Elias

Som filmare eller konstnär vill du naturligtvis att dina verk skall ses och du måste skaffa dig en plattform så du når ut. För Ruben och Erik Hemmendorf var det att få filmer att bli antagna till Cannes. Man siktade högt och detta menar jag var viktigt och har haft stor betydelse för att de lyckats. Det har också varit betydelsefullt för svensk film och andra svenska filmare, som förebild.

Ruben är öppen med sina projekt och berättar för alla och överallt om sina filmidéer. Det är ett sätt för honom att få respons och få förslag och feedback. Filmen *Turists* tema; det att pappa blir rädd för lavinen och springer iväg från sin familj, var en idé från en skådespelare som provfilmade. På så sätt blir det många som bidrar till filmerna. Detta och den demokratiska andan som teamet har, gör att det blir en trivsamt och öppen arbetsplats och man vill vara med och bidra. Det var precis det som sas och som man upplevde vid inspelningen i Budapest.

Men för att vinna måste du naturligtvis göra en film med höga kvaliteter. Här tror jag att två egenskaper hos Ruben varit viktiga. Hans noggrannhet med detaljer och framför allt hans förmåga att kunna skapa bilder som är levande och spännande. Redan som liten var hans teckningar spännande och uttrycksfulla och som skidfilmare blev han uppskattad för sin förmåga att skildra det väsentliga i åken.

Det är i detta jag menar att hans avgörande styrka ligger. Han vet när bilden är laddad med liv, och hans förmåga som regissör visar sig just i att han kan få skådespelarna att skapa sådana bilder. Man kan jämföra med en

fotbollscoach. Han kan han ha världens bästa spelare men laget spelar uselt, medan en annan coach får dem att spela drömfotboll. De briljerar inte med sitt tekniska kunnande utan de lever ut det på fotbollsplanen.

Det är vanligt att filmregissörer repeterar tills det som skall filmas sitter och sedan gör man en, kanske två tagningar.

Ruben arbetar genom att göra många tagningar, ibland väldigt många. Det är jobbigt, för varje tagning kräver energi och engagemang. Skådespelare är vana att leverera repliker, stämningar och känslor och det kan lätt bli något tekniskt över det. Genom att ta om och ta om igen tror jag att Ruben vill nå fram till något som skådespelaren kanske inte ens själv vet att den har. Det blir som att rollen och skådespelaren flyter ihop.

Lindsay Duncan, som spelar en äldre mamma i filmen, beskrev det som att hon tog av sig något vid varje tagning och till sist kunde hon uppleva att det hände något. Svårt att ta på och beskriva, men uppenbarligen betydelsefullt. Hon är en erfaren skådespelare, som sa att hon lärde sig något nytt av att jobba på det sättet. Detta har säkert bidragit till att många vill jobba med Ruben. Att som regissör veta vad man vill nå och veta när man nått det. Det är konsten.

Nå vad handlar nu filmen om?

The Entertainment System is Down handlar om en flygning från London till Sydney. Det är den längsta direktflygningen och den tar ca 22 timmar. Skärmsystemet vid stolarna som ska hålla passagerarna sysselsatta med filmer och annan underhållning lägger av och man blir sysslöslös.

Då händer saker mellan människor. Just sådant som Ruben gillar att skildra. Konflikter och problem uppstår och hemligheter avslöjas. Till detta kommer att planets styrsystem slås ut. Planet går inte att styra och kommer kanske att störta när bränslet tar slut. Ja ni vet, som det koreanska planet som försvann ovanför Indiska oceanen.

Nu börjar det omfattande efterarbetet med klippning osv för att färdigställa filmen. Planen är att ha den klar för visning i maj nästa år, lagom till Cannes-festivalen.

Hur går det? Störtar de?

Ja, ni får väl gå och se filmen.

Claes-Göran Östlund

Inspelningen klar! I förgrunden: Alan Corduner, Kirsten Dunst, Daniel Brühl (skymd) och Ruben

Erik Hemmendorf, Kirsten D, Alan C, Daniel B

GITARRGÄNG FRÅN GOTLAND MÖTER HYLTEBYGDENS SPELMÄN VID LIONS BÅTRACING I TORUP!

Anders Nordh, numera vår eminente basist i Kinnareds Stadsteater, som byggt upp Musikstudion Måsen i Kinnared, presenterades i förra årets Kinnaredsblad. När han tidigare bodde och drev en musikstudio på Gotland kom han i kontakt med Matti Vuorinen. Matti är musiker och var chef för kulturskolan i Visby.

Matti flyttade efter pensionen ner till Hemse på södra Gotland, där också Anders bodde. Anledningen till flytten var dels hans fru Lilians hobby som textilkonstnär, dels Mattis ljudanläggning, samt en önskan att bedriva biodling. Strax utanför Hemse fann de det perfekta stället. Det innebar plats för bikupor och, framför allt, en stor och väl inredd lada där Lilian kunde få plats med sina vävstolar och Matti sin ljudanläggning.

Matti och Anders blev bekanta, vilket ledde till inspelning i Anders studio. Matti har alltid hållit på med musik och var tidigare med i ett av Sveriges första glamrockband som hette *Tears*. Bandet blev välkänt, gav ut skivor och turnerade en hel del. Matti har också nyligen spelat in en låt som heter *Broken Love*, där han sjunger och spelar akustisk gitarr, medan Anders trakterar elgitarr och bas, samt lägger på lite körande via synt. Låten spelades först in i Hemse och har nu remastrats i studion i Kinnared. Den finns att lyssna till på olika streamingtjänster, till exempel Spotify och Youtube.

I Hemse med omnejd är PRO aktivt. Inom föreningen finns bland andra Solveig Ljunggren och Inga-Maj Häglund, som, tillika med flera andra från PRO, var intresserade av att spela gitarr. Solveig

hade spelat lite som yngre, men det föll bort med åren, dock inte önskan att spela. Med PRO bakom sig kontaktade de Matti Vuorinen och frågade om han kunde tänka sig att leda en nybörjargrupp pensionärer i gitarrspelandets konst. Matti sa ja och så började det hela.

En av deltagarna blev Linda Nordh, Anders fru. Inför gitarrgängets träffar skjutsade Anders Linda fram och tillbaka, men så småningom blev han nyfiken på det hela och satt med och lyssnade. Det var ju kul, upptäckte han, och blev själv en stöttepelare i gruppen som basist. Makarnas engagemang varade tills de flyttade till fastlandet.

Via PRO utökades gänget efterhand med, bland andra, Anna-Lena Magnusson som flyttade från Stockholm till Hemse-trakten. Hon träffade Matti på en seniormässa med PRO och blev då informerad om det spelande gänget, till vilka hon anslöt.

Repetition i församlingshemmet, Kinnared

Den musicerande gruppen döpte sig själva till *Gitarrgänget* rätt och slätt och består nu av 18 spelglada pensionärer. Efter 4 års träning var de sugna på turné! Att den skulle gå till Kinnared-Torup-Ätran beror helt enkelt på kontakten med Anders. Matti och Anders pratades vid i höstas och idén kläcktes om besök till

våren. Anders berättade att här i trakten finns många musiker, inte minst inom Hyltebygdens Spelemän, där han själv är med. Därför sammanförde han, telefonledes, Matti med Evy Johansson, som är aktiv inom spelmansgruppen, både som musiker och "spindel i nätet". Eftersom Evy tidigare ordnat musikunderhållning vid båtracingen, föreslog hon just den helgen som lämplig för Gitargänget att komma och spela. Det kunde de!

Detta ledde till att tolv gitarrister stuvade in sig med alla sina instrument och notställ i en mindre buss, en husvagn samt en personbil och körde, åkte färja och fortsatte köra ända till Ätran, där de bokat boende.

Efter en natts vila var det dags för repetition inför spelning vid Bosgårdsfallet redan följande dag! Övningen ägde rum på församlingshemmet i Kinnared, vid vilken också fem-sex personer från Hyltebygdens spelmän deltog, samt ytterligare några få spelglada människor. Detta innebar att gitarrer och röster kompletterades med dragspel, fiol och tvårflojt!

Efter repetitionen for hela Gotlandsgänget hem till Linda och Anders, där Linda försåg alla med välförtjänt middag. De gamla vännerna spenderade resten av dagen ihop, innan ännu en natt i Ätran tog vid. Följande dag var det dags för det årliga båtracet vid Bosgårdsfallet, som Lions Club i Torup anordnar, vid vilket musikerna skulle underhålla.

Evy hade bokat Gula Paviljongen i Torup för en sista repetition, så där samlades alla och spelade igenom ca 20 låtar. Repetitionen gick fint och var offentlig, så där var även lite publik. Därefter intog vi

lunch på Brännöbageriet, som klarade av hela gänget fantastiskt bra!

Så var det dags för Bosgårdsfallet och själva underhållningen. Båtracet var för alla oss oinvigda en kul föreställning. Hundratals små numrerade träfarkoster tävlade om att komma först genom strömmarna. Numren representerade lotter man köpt i förväg, där bland annat Coop i Torup står för vinsterna. Att få de små träbitarna förbi alla hinder i flödet krävde flera mans engagemang. Racet var skojigt att beskåda!

Några av Gitargänget, med Matti Vuorinen i förgrunden, tillsammans med några av Hyltebygdens spelmän vid Bosgårdsfallet

Med risk för regn hade ett tält slagits upp för alla spelande. Regnet väntade dock snällt tills allt var över. Vi spelade och sjöng i ungefär en timme. Det var idel välkända låtar och emellanåt deltog besökarna i sångerna. Det hela gick bra och var riktigt roligt för alla inblandade!

Gotlandsgänget uppskattade mycket att träffa och spela med andra musiker på fastlandet och låter hälsa att den spel- och sångglädjen kommer att leva kvar länge!

Att arrangemanget gick vägen kan vi till största del tacka Evy Johansson, Matti Vuorinen samt makarna Nordh för!

Maria Ayre

HELA SVERIGE SKA LEVA

Vad betyder det? Jag googlar: det är en rikstäckande förening med underföreningar i alla landskap. "Vi är rösten för Sveriges landsbygder och kämpar för livskraftiga lokalsamhällen i hela landet. Genom opinion, nätverk och konkret stöd ger vi människor och byar kraft att utvecklas för en hållbar framtid där hela Sverige får växa. Tillsammans ser vi till att hela Sverige ska leva!"

Jag halkade in i styrelsen för Halland genom att bli Halländska hembygdsrådets representant. Vad är då detta? Jo, alla hembygdsföreningar har en hembygdsrets, där valda representanter för alla föreningar bildar en styrelse. Från denna väljs några till Halländska hembygdsrådet, där Bo Westman från Hyltebruk nu är ordförande och hembygdskonsulent Kerstin Hultin är sekreterare. Hon ger två gånger om året ut tidningen I Halland som de flesta hembygdsföreningars styrelser prenumererar på.

Åter till Hela Sverige ska leva/Halland. Föreningen kan sägas vara en paraplyorganisation, dit andra föreningar kan söka medlemskap. Kinnareds hembygdsförening är medlem, och samhällsföreningen har ansökt om att komma med. Styrelsen bildar olika arbetsgrupper, t ex Lokal demokrati, där bl a Susanne Källén från Sågknorren i Femsjö deltar, och HNJ-banan, som nu ska döpas om till något i stil med Infrastruktur-gruppen. Per-Yngve Bengtsson i Torup gjorde med stöd från föreningen en broschyr om HNJ-banan.

Denna spreds till politiker och andra beslutsfattare.

Styrelsen förlägger sina möten till de olika medlemmarnas hemorter, och nu var det min tur att stå för arrangemanget. Önskan var att träffa en lokal utvecklingsgrupp, Malin Hedenberg på Ballabo Maskin AB, Eva Nilsson och Niklas och Sofia Farran Lee kom och berättade om sina verksamheter. Även hembygdsföreningens ordförande Claes-Göran Östlund ställde upp. Vi fick låna matsalen i Kinnareds skola.

Mötet den 19 februari började med en stunds presentation över en bit mat, bestående av smörgåstårter från ICA Målet. Den smakade gott som vanligt, och det blev en trivsam kväll, där vi diskuterade Kinnareds utvecklingsmöjligheter och svårigheter. Kinnared har många industrijobb, men även många pendlare. Hylte kommun brottas med samma sak: det behövs fler skattebetalare, men t o m kommunens styrelse bor ofta på annan ort. Jag hade mailat en bilaga med en kort presentation av Kinnared.

Efter att gästerna från den lokala utvecklingsgruppen sagt adjö, vidtog mötesförhandlingar, som avslutades med kaffe och tårter. Styrelsemedlemmarna hade sedan lång väg hem till olika delar av vårt avlånga Halland. **Men vad gör man inte för att få hela Sverige att leva?**

Evy Johansson

NÄDHULTS GÅRD – EN FRAMTIDA BESÖKSGÅRD?

På Instagram kan man följa en familj under namnet nadhultsgard. Jag blev nyfiken och kontaktade dem. De presenterar sig så här:

Vi heter Hampus och Lina, är 29 resp. 25 år och har 2 döttrar: Ester 2 år och Rut 3 månader. Vi köpte denna gård i augusti 2023 och har just nu kaniner, höns, grisar, katter och en hund.

Det låter som en spännande idé! Det är roligt att det kommer nya invånare till byn, som förr var Kinnareds mest befolkade... kanske ett nytt utflyktsmål för skola och barnfamiljer?

Evvy Johansson

Jag (Lina) har som dröm och mål att så småningom starta upp någon typ av verksamhet där det finns möjlighet att se och klappa djur. Även att köpa ägg, grönsaker och blommor som vi själva odlar. Samt en gårdsbutik med diverse hantverk och loppisfynd.

Foton och presentation: Lina Adolfsson

NYTILLSKOTT I KINNARED: GABRIELLA TORSANDER

Var gång någon flyttar till hit till vårt lilla samhälle med de många arbetstillfällena så undrar jag varför just Kinnared. Är det jobben? Är det vår fina natur? Eller är det helt enkelt möjligheten till bostad för en rimlig summa pengar? För det kan väl knappast vara utbudet av fritidsaktiviteter? Nå, låt se varför Gabriella flyttade hit!

Varifrån kommer du och varför flyttade du till Kinnared?

— Det är en svår fråga, men jag föddes i alla fall i Kålleröd, utanför Göteborg. Där bodde jag mina första år. Min pappa var emellertid rektor och det fanns många tjänster med bra lön och arbetsvillkor, så vi flyttade runt en hel del. När jag började förskolan bodde vi i Östersund, men sedan hamnade vi i Vänersborg och där blev vi kvar under hela min skoltid.

Blev någon av de här platserna speciell för dig?

— Jag älskade Östersund! Det var en helt annan stämning där uppe. Alla var så vänliga och trevliga. Men det börjar jag faktiskt känna här också, det är jätteskönt!

I Vänersborg trivdes jag aldrig särskilt bra, men jag blev ju ändå kvar där tills jag gått ut gymnasiet. Efter det blev det några olika platser i Västergötland, då jag först bodde ett tag i studentkorridor, vilket jag inte trivdes så bra med, så det blev istället en radhuslägenhet i Varnhem. Där bodde jag medan jag avslutade mina studier inne i Skövde.

Vad läste du då?

— Det var en kurs som hette kognitionsvetenskap, ett tvärvetenskapligt ämne. Senare läste jag informatik, vilket är som digital informationsvetenskap och det var i stort en praktisk utbildning.

Jag har alltid skrivit. Som ung var det mycket noveller. När jag läser dem nu känns det nästan pinsamt, men det var tonårens romantik. Vi hade alltid böcker hemma, för mamma fyllde på hela tiden. Hon köpte ofta reaböcker och de kunde vara från vilka årtal som helst, så vi växte upp med en väldigt bred litteratur.

Mamma höll också på med bokbinderi och det har jag lärt mig av henne. Det var roligt att både skriva böcker och sedan kunna binda dem själv. Ett sätt är japansk bindning där man syr ihop böckerna.

Ett tag gick jag en radioutbildning på folkhögskola. Vi hade då en egen när-radiostation, som vi sände ifrån, men det var på gammalt sätt, inte digitalt. Jag jobbade så småningom i Uddevalla, som lärare i en gymnasieskola i 10 år. Där

undervisade jag i data, media och andra datarelaterade ämnen. Det var riktigt roligt, men jag slutade tyvärr som utbränd. Efter en längre period av vila började jag jobba som arkivarie i Vänersborg. Det var ett föreningsarkiv och det var mycket historiskt material som vi gjorde utställningar av o s v, så det var hemskt roligt. Där blev jag kvar i tre år.

Har du familj nu?

— Pappa dog år 2000 av en stroke, så det är ju längesedan, men mamma lever fortfarande, hon är 91 år nu. Hon har också skrivit en massa och framförallt illustrerat mycket. Det är en blandning av skönlitteratur och fakta. Vi har bott ihop från och till under hela mitt liv. Ett tag bodde vi i ett stort hus utanför Vara, men det visade sig vara i väldigt dåligt skick, så det blev inte så långvarigt.

Nyligen bodde mamma på ett äldreboende i Kvänum, men när min syster och jag flyttade hit blev det svårt att träffas. Det är dåliga förbindelser och telefon fungerar inget vidare eftersom hon hör illa, så vi hämtade hit henne och nu bor hon hos oss. Det är faktiskt jättemysigt.

Vad skulle du säga att din livsgärning varit hittills?

— Det jag är mest stolt över är att jag, tillsammans med min syster och mamma, startade ett litet bokförlag, men det var vi tyvärr tvungna att lägga ner nu, eftersom jag gick i väggen och ändå inte har någon sjukskrivning, utan endast försörjningsstöd. Därför är jag också angelägen om att få ett jobb, jag letar överallt.

Det var väldigt intressant att lära sig allt om förlagsbranschen. Vi är inte så bra på marknadsföring, men vi lärde oss om hur man kan nå ut, hur man skaffar ett

ISBN-nummer och så vidare. Vi var faktiskt på bokmässan ett år med våra böcker och det var jätteroligt!

Inom förlaget har vi mest skrivit under pseudonym, där min är "Iris Qvänskog". I det namnet har jag gett ut ett par barn- och ungdomsböcker. Den ena heter *De röda äpplena* och det är på sätt och vis en lite sorglig saga med en häxa som tar små barnasjälur. Den andra heter *Malva, det märkliga barnet* och är en saga för yngre barn. Den handlar om en liten flicka som träffar en tant och en farbror som bor i ett hus som ser ut som en svamp och de skördar bebisar i ett trädgårdsland bland annat. Under mitt eget namn har jag också gett ut en bok som heter *Att ge ut böcker i Sverige*.

Du verkar ha hållit dig i Västergötland ända tills nu, vilket leder oss tillbaka till frågan om hur du hamnade just här.

— Ja, vi har hållit på med släktforskning en del och nu har vi kommit tillbaka till en gren av släktträdet. En västgöte gifte sig med en småländska och det är ju nästan här. När vi var små åkte vi ibland ner till södra Sverige, eftersom min morfar och mormor bodde här. Då kom vi från Östersund där det fanns massor med snö och här nere var det full sommar, så vi missade liksom våren. Det var konstigt.

Innan vi flyttade till Kinnared bodde min syster och jag i Skara i en andrahandslägenhet. Så, strax före jul, fick vi veta att de ville ha tillbaks lägenheten och att vi skulle vara ute innan månadsskiftet januari-februari. Det blev alltså akut och då sökte vi allmänt i Sverige och råkade hamna här. Det var alltså rena slumpen, även om vi pratat om Halland som en möjlighet.

Lägenheten här är ganska liten, men välplanerad och fin, så det fungerar bra. Vi trivs jättebra och tycker om närheten till skogen.

Vad tycker du om servicen här?

— Det är fantastiskt att det finns en affär, där vi också kan få tag i en del veganmat! Det känns också lyxigt med den här tyg- och garnaffären och jämt får man höra hur skolan här är fantastisk. Folk pratar så positivt om den. Sedan finns ju Valvet alldeles nära och där är också mysigt. Dessutom är det trevligt med tisdagsträffarna i församlingshemmet. Sist blev det som ett musiktema, då jag också fick berätta om musik i hemmet när jag växte upp. Fast det är lite retligt att det mesta finns i Hyltebruk. Jag kör inte, utan det är buss som gäller.

Vad tror du om framtiden, finns den här?

— Ibland tänker jag att Hyltebruk vore bättre, eftersom jag inte har körkort, men jag trivs väldigt bra här i Kinnared. Men att åka buss hit sent på kvällen är svårt. En gång när vi varit i Skara kom vi bara till Torup, sedan var det slut på kvälls-
trafiken. Då frågade jag en tjej som gick av bussen om hon visste hur vi kan komma till Kinnared. Hon gick iväg en kort stund, kom tillbaka och sa: Pappa kör er hem! Och busschaufförerna känner igen oss nu och de är väldigt hjälpsamma. Båda delar säger lite om stämningen i trakten. Det här är faktiskt första stället sedan Östersund som jag trivs riktigt bra på!

Vi pratar en stund om tågdagarna och avslutar sedan intervjun. Tack Gabriella för allt du delat med dig av och hoppas du fortsätter att trivas i bygden!

Maria Ayre

SKÄMT ELLER UNKET?

Nils-Åkes farbror Anton i Björsjö var alltid nöjd, men en gång fick han ont i ryggen och om det sa han så här: ”Då gick jag ut och körde lite gödsel och det var bra, för då leade jag te’ de’!”

Språkförbistring: En grillad med bröd och mycket lite senap, tack! Jamal i korvståndet kliar sig i huvudet, tänker ”svenska svårt; mycket lite?? Mycket är bra, lite är dåligt – det måste vara mycket”. Stefan får sin korv och säger: Det var lite mycket senap. Jamal ler och kliar sig i huvudet.

Bengt får punktering. Fasen, ingen domkraft. Jag går till gården på andra sidan åkern och lånar en, så ger jag bonden hundra kronor. Vid första steget sugts skorna ner i den blöta leran. Hundralappen sjunker till en tjuga medan han klafsar över åkern. När han hoppar över taggtrådsstängslet river han sönder byxorna. Ilsken som ett bi rusar han fram till gården, sliter upp köksdörren och skriker åt bonden, som äter sin kvällsgröt: DU KAN TA DIN DOMKRAFT OCH DRA ÅT HELVETE!

Emma, 94 säger till Julia, 97: Å vad skönt, äntligen har jag fått in ungarna på ålderdomshemmet! Kan man få en whiskypinne till?

FRÅN KAUNAS TILL KINNARED.

I hörnet av Brovägen och Åmotsvägen ligger en villa som jag lagt märke till under en längre tid. Det är ett snyggt hus, med välklippt gräsmatta och med tiden har det vuxit upp växthus, tomten har planerats om och en ständig försköning har pågått.

Jag har förstått att det är en litauisk familj som bor där och jag har känt mig nyfiken på hur det kommer sig att man flyttar hit. Så jag har bokat in ett besök hos familjen som har tre olika versioner av samma efternamn. Märkligt, men efternamnet böjs efter kön och plats i familjen. Pappa Paulius och sonen Leonas heter Bartusevicius, mamma Rasa Bartuseviciene och dottern Paulina Bartuseviciute. "Vi ville ha samma efternamn när vi gifte oss i Litauen men det fick vi inte" berättar Rasa, vars namn förresten betyder dag på litauiska. Härligt namn.

Namnet är en skillnad, annars tycks det mesta stämma med vår kultur och vårt sätt att leva. Man har samma högtider som vi och firar till och med midsommar. Det är ju inte så långt till Litauen heller och det betonar man är viktigt. För är det något man saknar efter flytten till Kinnared så är det familj och släkt. Man umgicks väldigt mycket med släkt och på helgerna var det fullt med kusiner och andra släktingar. "Flyg är billigt" säger Paulius och tillägger att parkeringen är nästan dyrare, så vi får ofta besök och flyger ofta dit, "men jag längtar snart hem till Kinnared igen" säger Rasa och mer och mer desto längre vi bott här. Det märks att familjen trivs bra här, men man vet inte om man kommer att flytta tillbaka. Något som är viktigt är vad som är bra för barnen. Hur det blir när barnen

växer upp. "Det händer ju mycket här med droger och annat" säger Rasa. På frågan om det är tryggare i Litauen svarar de att det är friare i Sverige och mer disciplin i Litauen. Man måste plugga mycket mer i Litauen. Här tycks kulturerna skilja sig åt.

Hemma talar man litauiska. Föräldrarna vill att barnen skall ha språket och svenska lär de i skolan. Barnen är de som har lättast med språket men både Paulius och Rasa talar bra svenska, även om de naturligtvis bryter och gör ett och annat fel. Svenska har de framför allt lärt sig på jobben. Man är mycket nöjda med förskolan, där Leonas är elev och skolan där Paulina går i andra klass, men Rasa uttrycker oro för vad som händer när barnen skall flytta till Örnaskolan och senare Halmstad och det är kanske inte konstigt. Sverige är ju fortfarande ett nytt land för familjen.

Paulius är från Kaunas, den andra staden i Litauen, och kom hit 2008 som artonåring för att arbeta i skogen för Skogsvårdsbolaget. Skälet var lönen. Den var betydligt bättre än i Litauen. Idag har Paulius ett eget företag, Bartus Service AB, inom skogsvård och skötsel. Jag undrade om det inte var svårt att starta själv, men han hade inga svårigheter med det, "allt finns på nätet" säger han. Företaget går bra och han har 5–8 anställda och enbart från Litauen och antalet varierar beroende på säsong. "Inga svenskar, varför" undrar jag. "Inga svenskar vill ha jobb i skogen" är svaret. Har det inte med lönen att göra? "Nej" säger Paulius och berättar att de har svenska löner i företaget. Lönerna har också stigit i Litauen sedan han flyttade hit och enligt Paulius på grund av att man införde Euro i Litauen. Det verkar inte vara några större olikheter mot hur det är där. En skillnad framhåller han dock och det är att vi i Sverige är sämre på att hålla tider som man lovat. Här kan man säga att vi kommer imorgon, men så tar det en vecka, medan i Litauen betyder imorgon, imorgon.

Rasa har studerat samhällsvetenskap på universitet i Vilnius och kom till Kinnared för ungefär 10 år sedan. Hon började med att jobba på Tvätteriet i Torup. Nu är hon anställd på Gnotec i Hyltebruk och sköter bland annat godsmottagning där.

"Nå, hur ser framtiden ut" undrar jag. "Vad gör ni om 10 år"? Rasa och Paulius förklarar att de tänker inte framåt utan att de har fullt upp här och nu. Allt tycks vara bara bra, "men är det inget ni saknar" undrar jag. "Jo det är något" säger Rasa "ett utegym och en löpslinga". De känner inte till att vi har en samhälls- och en hembygdsförening och de säger sig inte

heller ha tid just nu att engagera sig heller.

Har man hus bygger man också ett växthus!

Vi avslutar kaffet och går ut i trädgården och Paulius berättar hur fint Bengt-Ove Emanuelsson har hjälpt dem med utformningen av den, "men det var mycket stenar" tillägger han, vilket vi som bor här känner väl till. Två växthus fulla med tomatplantor, gurka och andra grönsaker och flera pallkragar med odlingar visar på ett stort intresse. "I Litauen är det mycket vanligt att när man har hus så bygger man också ett växthus", berättar Rasa.

När jag går därifrån tänker jag: "Vilken fin familj och vad roligt att de ville flytta hit och hjälpa till att göra Kinnared bättre."

Claes-Göran Östlund

JULIA BONDESSON, SKULPTÖR FRÅN KINNARED

Visst är det spännande med människor som har speciella förmågor och kunskaper. De flesta av oss kan lite av varje, men så finns de där som kan något extra.

Så upplevde jag det när jag första gången såg Julia Bondessons skulpturer. Det var bara foton av dem, men trots det drabbade de mig. Stora träskulpturer som kunde uttrycka så mycket, så sinnliga och känsliga, och detta hade den där lilla tjejen från Kinnared som jag minns henne, åstadkommit. Hur kom detta sig?

Självklart måste vi ha med henne i Kinnaredsbladet och jag hade bokat in ett besök hos henne i huset i Åled där hon bor med Alex och deras dotter Daphne. Där hade vi ett timslångt samtal under vilket jag försökte förstå vad som lett fram till dessa uttrycksfulla skulpturer.

Julia tar emot med kaffe och hembakade bullar. Hennes man Alex, som också är konstnär, är med ett tag. De skall ha en gemensam utställning den 5 juli i Oskarströmsmagasinet som öppnas då och är tänkt att bli en stadigvarande utställningslokal.

Tillbaks till frågan hur detta kom sig. "Det är inte farligt att ha tråkigt" säger Julia. Jag gillar det. "Det är kanske ur det som kreativitet kan växa" säger jag.

Julia växte upp i Kyrkebol och minns hur hon kunde uppleva att Kinnared var något okänt som hade exotiska platser. Som barn var hon lugn, blyg och hon säger själv att hon var folkskygg. Hon minns att när det kom större barn så var det läskigt. En liten försiktig, iakttagande tjej som kände in omgivningen innan hon gav sig ut i den. Jag undrar om det har något med hennes skapande att göra. Den där försiktigheten, känsligheten och inkännandet och Julia berättar att hon känner igen det introverta hos andra konstnärer hon känner och ser en tydlig skillnad mot de som sysslar med till exempel teater. Det kan nog stämma att man njuter av att stanna upp och ta in, säger hon.

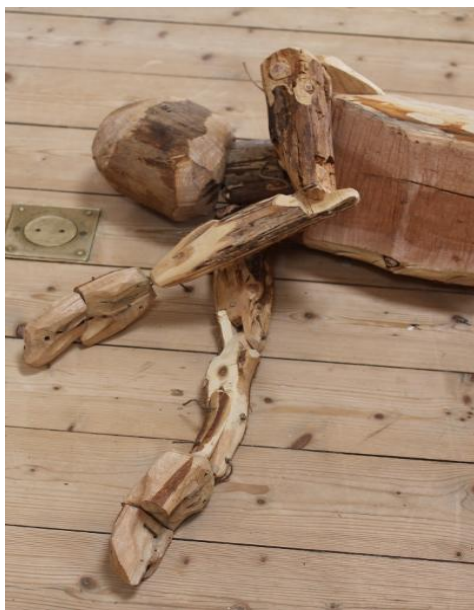
"Får man välja det?!" Så berättar Julia att hon tänkte när mamma Else-Marie föreslog att hon kunde gå Bild och Formlinjen på Sturegymnasiet. Det är ju roligt! Kan en skola få vara det?

Sturegymnasiet blev det och det var en så kreativ miljö att det blev roligt att gå till skolan för första gången. Julia fick kompisar med samma intressen, något hon inte hade på högstadiet. Läraren Marianne Holmberg var betydelsefull. "Hon var väldigt bra, hon stöttade och trodde på mig. Vi fick pröva en massa roliga saker, vi blåste glas på Orrefors t. ex." Till examensarbete gjorde Julia några skulpturer som såldes till renhållningsverket i Halmstad och då blev det plötsligt på riktigt.

— Jag förstod nog inte riktigt vad det innebar att vara konstnär. Det klarnade nog först när jag började på en förberedande konstskola och träffade verksamma konstnärer några år senare. Det växte fram, men jag har aldrig valt något direkt, jag har bara följt det jag har haft lust till. Efter skolan stannade jag på renhållningsverket och jobbade med målningar i nästan ett helt år.

Nyckelviksskolan på Lidingö blev nästa steg. Jag ville inte bo i stadsmiljö och tack vare Kajsa Baccos fick jag kontakt med en konstnärsfamilj på Lidingö där jag kunde bo. Susanne Beckman och Bengt Carling hade ett vackert jugendhus från 20-talet med fantastiska färger. Där hyrde jag ett rum.

— Efter detta började jag på Idun, en förberedande konstskola, där jag studerade skulptur. På Nyckelviken hade jag fått pröva på olika material och olika konstarter. Några var tvådimensionellt och tredimensionellt och varje gång det var tredimensionellt så trivdes jag. Tvådimensionellt är t.ex. bilder och måleri, medan tredimensionellt är t.ex. skulptur.

Det var så kul! Vi jobbade med samma modell i en position i tre veckor. Man fick lära sig teknikerna och träna upp sitt seende. Man jobbade med detta på förmiddagarna och på eftermiddagarna jobbade man i ateljén med sina egna projekt. Då fick man arbeta själv och fundera på vad man ville och försöka hitta sina uttryck.

Då kom dans och dockteater in. Jag provade på dans och improvisationsteater och fick kontakt med dockteater genom Mikael Meschke och Elisabeth Beijer Meschke. Michael Meschke är en svensk dockteaterpionjär med internationell betydelse.

Jag hade bestämt mig för att jobba med dockteater. Den linjen fanns på DI, Dramatiska institutet, men lades ner, så jag fick hitta min egen väg. Modern dans blev och är väldigt viktig för mig och det handlar om att vara närvarande i kroppen. Man är inte bara här uppe (i huvudet), utan i hela kroppen,

”Vad är det som styrt dig”, undrar jag.

— Jag har inte tänkt så mycket på framtiden utan mer på här och nu och vad som är kul. Alla sökte till Mejan, dvs Kungliga Konsthögskolan och då gjorde jag det också, även om det inte var så planerat. Så när jag kom in fick jag en chock, för jag trodde att man måste ha kommit längre, förstått mer om livet och konsten och så. Lärarna på Idun blev jätteglada, min lärare Erik till och med grät.

Det var en 5-årig magisterutbildning. Jag visste att jag hade mycket tid på mig och det var härligt. Man fick förvalta tiden som man själv ville. Många jobbade med utställningar, pratade med professorer och nätverkade. Jag var tvärtom, var jättemycket i min ateljé, dansade

mycket, hade kontakt med Michael och Elisabeth (Meschke) och åkte på flera utbyten.

Det blev inte så många verk. Det blev ett färdigt till treårsutställningen och två till slututställningen. Det tog mycket tid att undersöka, att knåda ihop dansen och dockteatern med min konst, mycket trevande. Det var viktigt för mig att ha lugnet och tiden för görandet. Det gällde också hur mycket jag kunde rent tekniskt, vad jag kunde om rörelse och kroppen. Jag jobbade med mitt. Professorer kom och gick under studietiden. Jag fick många olika saker från dem och det var bra. Det är viktigt att kunna ta kritik, men hålla fast vid det man kan och tror på.

Det var så lyxigt att ha dessa fem år. Jag lärde mig också att själv skapa min egen utbildning. Många som jag möter i utbildningssituationer förväntar sig att få en utbildning som består av bara precis det som de är intresserade av, men utbildning är ju alltid anpassad efter ett kollektiv. När utbildningen tar slut börjar ju verklighetens skola och det är där man når djupare och hittar sin egen väg.

Så, vad hände efter de 5 åren? Jo, paret Meschke hade hjälpt mig med utbyten och kontakter och efter Mejans fick jag jobb på scenkonstmuséet i två år. Det var när Marionetteaterns dockteatersamling skulle bli statlig och flyttas och magasineras. Jag jobbade först i magasinet och i slutet av perioden gjorde jag en utställning, där Mikael Meschke själv berättade om samlingen.

När det jobbet tog slut åkte Alex (Alexander Wirén), som just slutat sin utbildning, och jag till Japan och Taiwan och studerade dockteater i några månader. Sedan flyttade vi till ett hus i

Killeberg i norra Skåne, som vi jobbade jättemycket med.

Juryn för Beckers stipendium kom för att titta på mina verk och jag fick stipendiet, som bestod av pengar och en utställning på Färgfabriken i Stockholm. Lokalen är 800 kvadratmeter och jag hade bara tre färdiga verk, så jag fick jobba intensivt då, utställningen skulle vara inom några månader. Det gick bra och det blev en fin utställning.

”Vilket material jobbar du i?”

— Trä är mitt material. Jag tycker om att det har en egen struktur och egenskaper som är utmanande. Först var det små figurer men allt eftersom jag lärde mig materialet och verktygen, bl.a. motorsåg, kunde jag göra större saker.

Sedan förfrågningarna blev frekventa för tio år sedan har det varit utställningar regelbundet och ett samarbete med en gallerist i Stockholm. Sen vi köpt hus och fått barn, så har tiden för konsten blivit mer begränsad. Nu börjar det bli lugnare och jag får inte lika många förfrågningar. Det kan bli tid för att experimentera, undersöka och fördjupa mitt arbete och det är så roligt att kunna göra det!

Det jag arbetar med nu är ett gestaltungsuppdrag till en gymnasieskola i Borås. Det blir en stadig, bra inkomst så nu kan jag välja lite mer vilka jobb jag vill ta. Jag har också en tjänst som lärare på Malmstensskolan, Linköpings universitet, och Alex jobbar två dagar i veckan. Det är skönt att ha en stadig ekonomi så man slipper oroa sig. Man är faktiskt beroende av världs-ekonomin även som konstnär!

På vägen hem inser jag att det är tre frågor jag glömt att ställa. Jag mailar Julia och får svaren.

1. Var hämtar du inspiration till dina verk?
— Det kan vara väldigt inspirerande att se både samtids-, modern och historisk konst eftersom det är inom det fältet jag verkar. Men det är till stor del inom andra konstformer som jag inspireras allra mest, som t.ex. dans och teater. Där har jag många gånger både blivit väldigt berörd och hittat nya metoder att testa i min egen praktik.

2. Har du några förebilder när det gäller ditt konstnärskap?

— Som konstnär är man sin egen arbetsgivare och man driver sina egna projekt, därför är kollegor enormt viktiga både som inspiration och stöd. Jag har flera väldigt bra konstnärsskap i min närhet, som inspirerar mig på detta sätt.

3. Vilka utställningar har du haft?

— Under de senaste tio åren har jag regelbundet gjort utställningar för konstmuséer, konsthallar och gallerier

från Boden i norr till Trelleborg i söder. De sista åren har jag även arbetat med gestaltungsuppdrag i längre projekt. Det är väldigt roligt att se Sverige ur detta perspektiv och möta publik och verksamma konstnärer.

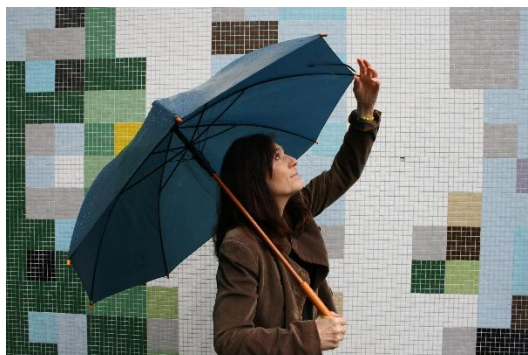
Glöm nu inte **Julia och Alex utställning** på Oskarströmsmagasinet d 5:e juli!

Claes-Göran Östlund

MER KULTUR!

I höst kommer Madeleine Östlund till Hembygdsföreningens berättarkväll i församlingshemmet i Kinnared. Hon ger en spännande och nyskapande soloföreställning med sång, poesi och rörelser, som hon kallar *Lek med luft och drömmar*. Madeleine är jazz-sångerska och har varit verksam i många år. Hon har gett ut två CD-skivor; *So it Sings* och *Wondrous Roads*. Datum och tid för tilldragelsen meddelas senare.

AI I KINNARED – VARDAGSHJÄLPEN FÖR OSS ALLA!

Minns du när mobiltelefonerna dök upp på 90-talet? Nu har något lika stort hänt – artificiell intelligens (AI) är här för att stanna! Sedan ChatGPT lanserades 2022 har AI gått från att vara något för experter till något vi alla kan använda i vardagen.

Här i Kinnared har vi faktiskt redan hunnit prata en hel del om AI. Inte minst under den mysiga berättardagen med Kinnareds Hembygdsförening utforskade vi både hur spännande och utmanande den nya tekniken kan vara. Jag har även hållit i en AI-utbildning med styrelsen för Kinnareds Hembygdsförening, där vi lärt oss grunderna inom generativ AI. Vi har skrivit texter och även skapat hits med hjälp av Suno – det var riktigt kul!

Jag som skriver detta, **Niklas Farran-Lee**, jobbar till vardags som säkerhetstekniker med brand- och inbrottslarm. Teknik är ett stort intresse för mig, och jag vill gärna dela med mig av några enkla och smarta sätt att börja använda AI redan idag – det är enklare än du anar!

Smarta AI-tips för din vardag i Kinnared!

* *Bättre texter på ett klick:* Behöver du hjälp med att formulera ett mejl eller skriva en trevlig text till nästa nummer av Kinnaredsbladet? Berätta för ChatGPT vad du vill ha och du får bra förslag på nolltid!

* *Skapa egen Kinnaredsmusik!* Med tjänster som Suno.com kan du faktiskt skapa egna låtar på bara några minuter. Perfekt för nästa familjefest vid höglöftsstugan eller en kul kväll hemma med grannarna!

* *Enklare planering:* Dina befintliga AI-assistenten som Google Assistent, Siri eller Microsoft Copilot kan redan nu hjälpa dig att hålla reda på allt från inköpslistor till möten och snabba frågor. Använd dem!

* *Kreativt med Gemini:* Googles Gemini är en riktig allkonstnär som kan kombinera text, bilder och annan data för att lösa mer komplexa uppgifter. Perfekt när du ska göra den där snygga presentationen, eller ett kreativt projekt med både text och bilder.

* *Utmana ChatGPT!* Franska Mistral och Claude är andra AI-modeller som ständigt tävlar med ChatGPT om att ligga i framkant. Alla tre erbjuder spännande möjligheter för att vara kreativ och lösa problem. Prova dig fram!

Video med AI – nästa stora grej!

Tänk att kunna skapa och redigera en video bara genom att berätta vad du vill

ha! Det är precis vad Sora från OpenAI kan göra. Säg bara vad du önskar, så får du snygga videor som är perfekta för föreningsmöten, utbildning, eller varför inte en rolig film att dela med familjen? Detta kommer att förändra hur vi berättar historier. Testa dig fram med exempelvis Sora.com

Mobiltelefoner eller glasögon – Vad använder vi i framtiden?

Kommer vi verkligen att använda mobilen som vi gör idag? Under Googles utvecklarkonferens Google I/O visade VD:n Sundar Pichai upp smarta glasögon som kan komma att ersätta vår älskade mobiltelefon. Dessa glasögon använder AI för att till exempel ge realtidsöversättning direkt framför ögonen när du pratar med någon som talar ett annat språk. Det gör det enklare än någonsin att kommunicera över språkgränser! Det blir spännande att se om det blir Kinnareds nya trend!

Vad är artificiell generell intelligens (AGI)?

En "riktig" AGI – ett AI-system som tänker lika brett och djupt som en människa – finns ännu inte. Men utvecklingen går rasande snabbt och är otroligt spännande. Vem vet vad framtiden bjuder på?

Hur påverkar AI jobben i Kinnared?

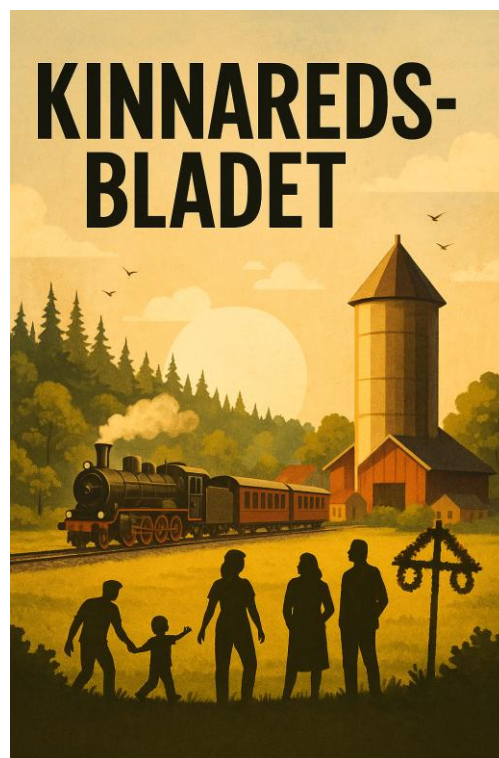
Visst, vissa rutinjobb kommer nog att förändras eller försvinna med AI, men samtidigt öppnar tekniken för många helt nya yrken och möjligheter. Historiskt har ny teknik alltid lett till nya chanser, men det kräver förstås också

att vi är öppna för utbildning och är flexibla för att möta förändringarna.

Kinnared och AI – en ny möjlighet!

Precis som Samuel Davidsson förstod järnvägens betydelse för Kinnared kan AI idag bli viktigt för vår framtid. Det vi gör nu påverkar våra barns och barnbarns liv. Testa gärna AI själv – det är enklare än du tror. Och vem vet, kanske spelas en AI-genererad låt vid högloftsstugan redan nästa mid-sommar!

Finns det intresse från er Kinnaredsbor att vara med i en studiecirkel om AI i framtiden? Hör gärna av er till mig via hembygdsforeningen@kinnared.se så kanske vi kör en studiecirkel i höst.

Bilden är skapad av AI, via ChatGPT, utifrån uppmaningen "Skapa en bild till Kinnaredsbladet" 😊

Niklas Farran-Lee och AI

KINNAREDSVISAN

Skriven till Kinnareds hembygdsförening inför jubileumsveckan "Hylte kommun 40 år"
2014 av Evy Johansson (Mel. Lili Marlene)

Till Kinnared dit far man med tåg och bil
och buss
Apostlahästar duger, om inte man får
skjuts
Här fanns det förr gott om butik
Den ena ej den andra lik
Men alla har lagts ned
I lilla Kinnared.

Nej, här har vi vårt ICA, vårt fina
andningshål
Med post och apotek – vi är glada för vårt
Mål
Men bank och bibbla saknar vi
Då Hylte/Torup får det bli
Det funkar väl, det med
För oss i Kinnared

Och Olla Ohlssons Mefa ger jobb åt många
här
Och dit våran Marita har flyttat sin affär
På snickeriet svarvas ben
Men tomt det är hos Harry Green
Har något gått på sned
Här uti Kinnared?

Nej, Sören lagar bilar och Mikael gör glas
På Wellen ingen vilar – här jobbas med
emfas
Hos Svenssons i Berg där mjölkas kor
med robot, och nyss Erling for
med traktorn - oh så bred -
förbi vårt Kinnared

Nu sol och vind och vatten ska ge oss mera
ström
Men vinden vete katten om det blir blott en
dröm
Man får va glad om Derome
Kan såga plank och pellets ge –
En del i Kinnared
ger Jonsbo tummen ned

Som medlem i förening; SPF/PRO
ges livet större mening, här jobbas må ni
tro
Jobbas uti vårt Röda Kors
Och hembygdsföreningen förstås
Bli medlemmar, ni med
Uppliva Kinnared!

En högloftsstuga har vi som Rune förr har
ägt
Den blev fint renoverad, och Ingrid sytt
och vävt
Nu återinviger vi den
Tack från hembygdsföreningen
Vi firar med besked
Här uti Kinnared

För 40 år sen våra kommuner slogs ihop
Vi trivs i vårt Hylte och höjer nu vårt stop
Skolan har vi ju ännu kvar
Vi tar den alltid i försvar
Den får ej läggas ned
För oss i Kinnared

För mer än 100 år sedan, byskolor det
fanns
För barnen de var många – vart tog de väg
nånstans?
En del fick jobb uti fabrik
Men andra for – slet hårt, blev rik?
De for i västerled
Från lilla Kinnared

En förskola det blev uti prästgårdens palats
Uti gamla hotellet har dagiset fått plats
Ungdomen nu till Norge far
Vi nya invånare har
Från länder där man led
De kom till Kinnared

På 1600-talet här ock var orostid
När snapphanarna härjat, med Danmark
var det strid
Tovareds berg och Blacke ske'
Till kyrkan än vi går att be
Vi ber om frid och fred
Också i Kinnared

Ja, mycket har förändrats, men Ulla hänger
med
Hon kan om allt berätta som Josua skrev
ned
Minnen kan man väl glömma – men
man kan ej stoppa framstegen
Vi får väl hänga med,
här uti Kinnared!

HÄNDER I KINNARED (MED OMNEJD)

Kinnareds hembygdsförening: se hemsidan www.kinnared.se. Finns även på Facebook och Instagram.

- Midsommarfirande fre 20 juni kl 13-16 vid högloftsstugan, medtag egen kaffekorg. Lövning av stängen ca kl 17-19 kvällen före, medtag gärna blommor. Arrangemanget planeras tillsammans med samhällsföreningen.
- Hembygdsgårdarnas dag vid högloftsstugan, sön 3 augusti, kl 14-16
- Tågdagarna/Kinnaredsdagen sön 7 sept med nytt folklustspel av Bengt Svensson. Även aktiviteter av samhällshälsföreningen samt visning av kyrkan.
- Berättarkväll i höst bjuder på sång och dans av Madeleine Östlund, se s.31. Datum bestäms senare.
- Arkivdag i skolan någon lördagsförmiddag januari 2026.

Kinnareds samhällsförening Se Facebook för mer information.

Till Tågdagarna sön 7 sept planeras:

- bl a bakluckeloppis, knallar, bilutställning, fikaservering, lotteri, käpphästhoppning, öppet hus med Ballabo maskin, tygaffären, Olanders, hoppborg, tipspromenad...
- julfint på torget.

SPF Seniorerna Drängsered:

kontaktperson Kerstin Carlsson, Berg Föreningen har många aktiviteter såsom promenader, gåfotboll och boule -se vidare hemsidan www.spfseniorerna.se/drangsered

Ur **Församlingsbladet** Svenska kyrkan, Torups församling:

- 10 juni våffelcafé kl 14.00 Kinnareds församlingshem, pris 40 kr. Owe och Ylva underhåller.
- 21 juni (midsommardagen) friluftsgudstjänst kl 13 på Lugnet, Drängsered. (Därefter sedvanligt midsommarfirande med Drängsereds hembygdsförening kl 14.)
- Sommarmusik: Tisdag 1 juli kl 19 i Drängsereds kyrka: vokalensemblen och blockflöjtsensemblen Nordanvind.
- Mötesplatsen tisdagar jämna veckor kl 14-16 i Kinnareds församlingshem, fika. Frågor? Kontakta Christian Andersson 0724-653278.

Hemsidan:

www.svenskakyrkan.se/falkenberg/torup

Facebook: Svenska kyrkan i Torup, Kinnared, Drängsered och Rydö

För kännedom: Hembygds konsulent Kerstin Hultin har digitaliserat samtliga bygde/folkdräkter från Halland. Hennes mailadress: k.h@hbf.se Intresserad av att skaffa bygdedräkt från Kinnared? Kontakta evy.brannarp@hotmail.com för information.

